

הרוזן ניקולאי טולסטוי (שמאל) הוא קרוב רחוק מאוד

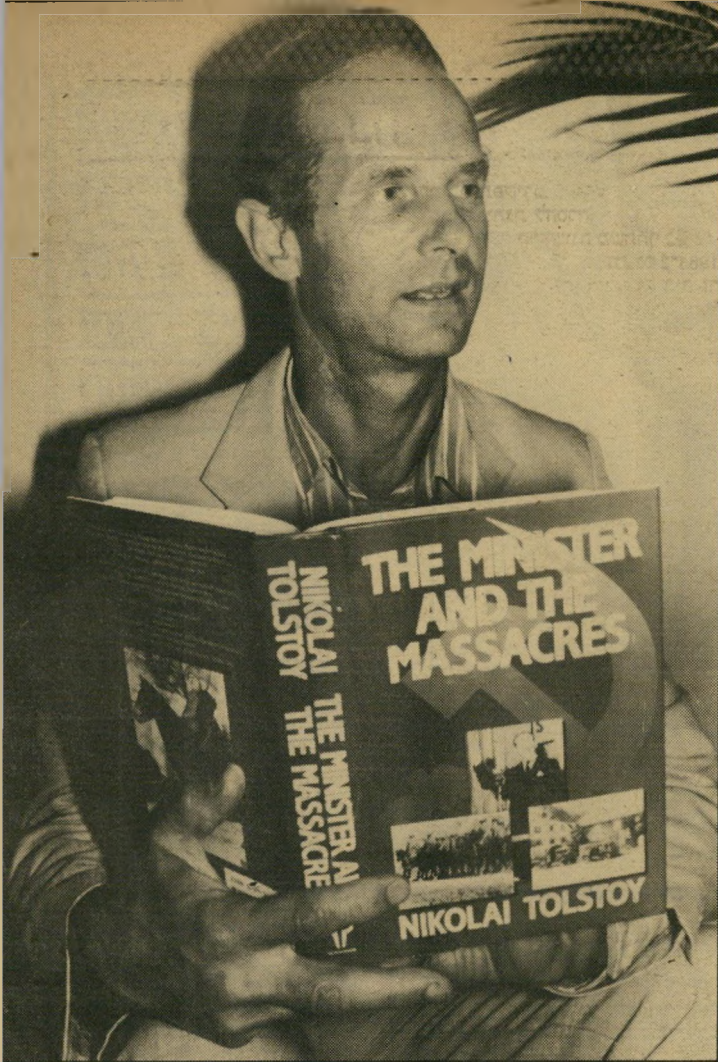
של לב טולסטוי
(מימין), בשנת
1876). הוא בא
להעיד לטובת
דמיאניוק, ועימו
הרבה סיפורים

יוף "יומני היטלר", וכך הגיע אל הד"ר יוליוס גראנט, מומחה אנגלי בן 84. אל הרוזן ניקולאי טולסטוי, קרובו הרחוק של הסופר לייב טולסטוי, הגיעה ההגנה כדי שיאמת את סיפורו של דמיאניוק באשר להחזרה הכפויה של שבויים רוסיים אחרי המלחמה, וגם כדי להעיד על זיופי הקג"ב.

למרות גילו המופלג, הד"ר גראנט הוא אדם מלאמרץ ומרתק. את בוקר השבת בילה בטלוי מפרך של ארבע שעות על חומות העיר העתיקה.

כבר הקפתי את העולם חמש פעמים, וכישראל הייתי שלוש פעמים", סיפר להעולם הזה. גראנט הוא ד"ר לפילוסופיה, ובמיקצועו הוא

ליון אמיר, העולם הזה

הרוזן טולסטוי ויומני היטלר

המציאו נייר העשוי קש, ידע היטב שהיומנים מזוייפים. הנייר שעליהם היו כתובים היה עשוי מקש, והם היו אמורים להיות כתובים בשנת 1925. מאחר שהנייר האמור הומצא רק 10 שנים אחרי-כך, לא היה למומחה כל קושי לקבוע את הוויף.

גראנט עוסק בעיקר בבדיקת צוואות ומיסמכי-גירושין. לפני זמרה התבקש עליידי עורך-דין אנגלי לנסוע לאינרונסיה כדי לברוק קבלה. עורך-דין חשד כי הקבלה נכתבה על הנייר אחרי שהנייר עליו כבר חתמת מרשו. למרות שהיה רק סיכוי קלוש, נסעתי לאינרונסיה ובדקתי את המיסמך. התברר לי כי החתימה נכתבה על הנייר באמצעות עט בעל דיו המתייבשת מייד. טכנית החתימה נמצאה על המיסמך, שקופל מייד לאחר החתימה לשתיים. בדקתי את הכתוב בקבלה מעל החתימה והתברר לי כי מה שהיה כתוב שם נכתב רק אחרי שהנייר כבר קופל. כלומר, דבר שהקבלה נכתבה אחרי החתימה. דבר זה הכריע את גורל המישפט.

כאשר רכש המוסיאון הבריטי לפני 20 שנה את תמונתו של ליאונרדו דא-וינצ'י, המדונה עם הילד, חשפו עובדי המוסיאון תיקונים ושיפוצים בתמונה. הם רצו לדעת את גילם של התיקונים וביקשו מהד"ר גראנט לברוק זאת. התמונה היתה גדולה מאוד. הם הטיבו אותה על הריצפה, שמו עליה מצין פיגומים, וכך יכולתי לזוול עליהם לאטילאט ולברוק את התמונה בעזרת מיקרוסקופ, ולקחת דגימות. החתימה נייר מהחלק המתוקן היתה של נייר בעל סימנימים. מדרתי את המרחק בין הסימנים ואת עובייהם, והלכתי למוסיאון הבריטי כדי למצוא דוגמה דומה של נייר. למוסיאון הבריטי יש אוסף-הנייר המרשימים ביותר בעולם. יש שם יותר מ-10 אלפים דוגמאות. עכרתי על כל האוסף ומצאתי רק דוגמה אחת וזה לזו

(המשך בעמוד 10) **אילנה אלון**

הובאו לבדיקתו עליידי סאודי-טייס. גם כאן ברק את הנייר, ומאחר שהוא עצמו עבר ב-1935 באיטליה, כאשר

אדולף היטלר
הנייר היה חדש מדי

בניטו מוסולוני
הנייר היה מקע

כימאי. בנעוריו עבר בבתי-חרושת לנייר ושם התמחה ככל סוגי הנייר והרכיו. הוא התעניין במיוחד בניתוח מדעי של ראיות מישפטיות, והתחיל להתמחות בכך. כיום הוא אחד המומחים הפרטיים הגדולים באנגליה לנייר, סיבים, צבע וטכניקות-אצבע. יש לו מעבדות משוכללות בלונדון, הנותנות שרות לעורכי-דין ולמוסיאון-נים בכל העניינים של בדיקה מדעית של חומרים.

בתחילת הקריירה שלי בדקתי את תכריכי תות-אנג'אמן עכוור המוסיאון הבריטי. הם רצו לכתוב מאמר על הרכב החומרים, וביקשו ממני לעשות זאת. אומרים שיש קללה על כל מי שנגע במימצאי קיברו של תות-אנג'אמן. אני התוכחה החיה לכך שזה שקר! הוא אומר בחושיהומור בריטי.

לד"ר גראנט היה חלק בבדיקת צוואתו של הווארד יוז, וגם בבדיקת "יומני היטלר". כתבת של סאודי-טייסם באה אליי ביום השישי בבוקר ואמרה לי שיש להם שתי מהדורות של העיתון לשבת. באחת כתוב שהיומנים אמיתיים ובשניה שהם מזוייפים. היא אמרה שיש לי רק כמה שעות כדי לאשר לעיתון איוו משתי הגרסאות לפרסם. היה לי מזל. אני לא הלכתי בעיקבות המומחים הגרמניים שבדקו את כתבי-היד והישור אותו לזה של היטלר. אני מיששתי את הנייר והחלטתי לברוק אותו. תוך פחות מחצי שעה היתה לי תשובה. גיליתי בהרכב הנייר חומר-הלכנה מסויים, שנכנס לשימוש רק אחרי 1950. מאחר שהיומנים אמורים היו להסתיים עם מותו של היטלר ב-1945, הרי לא יכלו להיכתב על נייר שיוצר אחרי 1950. זה היה פשוט מאוד."

הסיד של המתנקש

יש נים רבות לפני שבדק את "יומני-היטלר", ברק הד"ר גראנט את "יומני מוסולוני", שגם הם

אחרי המפלה הצורבת שהנחילו שתי העדות המומחיות לסניגוריה במישפטו של ג'ון איוואן דמיאניוק, החליטו הסניגורים לתקן את המעוות. עורך-הדין יורם שפטל ביקש לברר מיהו המומחה שחשף את

מומחה גראנט
התכריכים של פרעה